

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qui possint licentiam dare ad ingressum in Monialium Monasteria, &
qualiter haec licentia concedenda sit. §. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

§. II.

Qui possint licentiam dare ad ingressum in monialium monasteria, & qualiter hæc licentia concedenda sit?

S Y M M A R I V M.

1. Episcopus concedit licentiam in monasteriis sibi, sedique Apostolica immediatè subiectis, in aliis regularis Prælati.
2. Qui nomine Episcopi veniant?
3. Qui veniant nomine superioris.
4. Nemini alteri à superiore consentus huius facultatis concessio delegari potest.
5. Prælati potentes alia concedere facultatem sibi assumere possunt ex causa tamen necessaria.
6. In scriptis hæc facultas concedi debet.
7. Limitant aliqui in casibus frequenter occurrentibus, & à iure concessis. Sed non admittitur limitatio.
8. An casu quo à superiore expostulari licentia requiritur, debeat peti ab Abbatis, cui nec facultas, nec arbitrium commissum est? Affirmant aliqui. Verius est oppositum, appositam quadam declaratione.
9. Primo ingressu licentia absolute concessa finitur.

Episcopus in monasteriis sibi subiectis, & subiectis immediatè sedi Apostolicæ hæc licentiam concedit. In monasteriis verò exemptis, & regulari Prælati subiectis prælati regularis. Quod satis indicavit Concilium dicto cap. 5. sub distinctione Episcopi, vel superioris licentiam requirens, sibi, sine Episcopi, vel superioris licentia in scriptis obtenta; & infra. Dare autem Episcopus, vel superior licentiam debet in casibus necessariis. Non quasi vellet Episcopus, vel regularem prælatum in quælibet monasteria potestate gaudere concedendi hæc licentias, sed Episcopus in monasteria sibi, vel sedi Apostolicæ subiecta, regularem vero Prælatum in monasteria suæ iurisdictionis: sic Nauar. com. 4. de Regularib. n. 60. Azor. 1. par. lib. 13. c. 8. q. 7. Man. Rodrig. 1. 1. q. 46. regul. q. 46. art. 2. Sanch. lib. 6. sum. cap. 16. n. 13. Barbosa alleg. 102. n. 40. & 41. Suar. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. c. 10. n. 11. & 12.

2. Nominè Episcopi intelligitur Abbas, Prior, & quilibet alius iurisdictionem quasi Episcopalem habens. Non enim dignitatis, sed officij, & iurisdictionis eo nomine Episcopi spectatur. Deinde intelligendus venit vicarius Episcopi, & capituli sede vacante, quia hi sunt ordinarij, quibus monasteria subiecta Episcopali iurisdictioni subiciuntur. An autem debeant habere speciale mandatum? Affirmant communiter doctores præcipue quoad monasteria Sedi Apostolicæ immediatè subiecta: nam hæc non auctoritate ordinaria, sed delegata reguntur ab Episcopo, quæ ex designatione vicarij communicari non censetur: sic Barbosa alleg. 102. n. 28. Suar. tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. c. 10. n. 11. restaturque à sacra congregatione decilum.

3. Nominè superioris intelligitur regularis ille prælati sue generalis, siue provincialis, siue localis, cui monasterium subiectum: quia solum subiectionem, & gubernationem Concilium spectavit. Suar. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 10. à num. 12. Sanch. lib. 6. sum. c. 16. n. 15. & 16. Barbosa alleg. 102. num. 40. & 41. Abbatissa vero sub illo nomine superioris non comprehenditur, quia illi monasterium absolute subiectum non est, sed secundum quid quoad regimen domesticum: & tradunt pro certo Nauar. com. 4. de Regul. n. 59. sibi contrarius ius qua doceret. c. 28. addit. 2. ad n. 143. c. 25. Azor. 1. 1. in fin. moral. lib. 13. c. 8. q. 6. Man. q. regul. 1. 1. q. 46. art. 2. Sanch. alijs relatis lib. 6. sum. c. 16. n. 22. Suar. 1. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. c. 10. n. 14.

4. An autem prælati consentus vices suas committere Abbatissæ, vel confessorio possit? Affirmat Nauar. dicto com. 4. de Regular. n. 60. Man. Rodrig. q. 46. art. 2. in fine. Graffis 1. p. decif. lib. 4. cap. 13. n. 6. Sanch. lib. 6. c. 16. n. 22. quia hæc potestas iure ordinariæ prælati competit, & ea de causa videtur posse eam cuiuslibet delegari. At verius censo nemini alteri à superiore consentus delegari posse: quia Concilium Tridentinum hæc delegationem videtur prohibuisse, si quidem dixit nullum alium præter Episcopum, & superiorem hæc licentiam concedere posse etiam vigore cuiuscumque facultatis, vel indulti hæctenus concessi, vel in posterum concedendi. Non ergo Abbatissæ, vel confessorio hæc facultas committi potest: sic sustinet Suar. 1. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 10. num. 14. Quod si officias frequenter contingere casus, qui necessario postulante ingressum, & superior abest: expediebat ergo hæc potestatem Abbatissæ communicari. Facile responderet affirmando absque communicatione facultatis illis casibus prouideri posse: si superior eam facultatem ingressus concedat, cui Abbatissæ, vel confessorio iudicauerit expedire. Vnde Abbatissæ, vel confessorio nos committitur facultas, sed cause

iudicium, vt facultas à superiore concessa habeat effectum. Si verò vigeas, ex illis verbis concilij inferri neque Pontificem posse Abbatissæ, vel confessorio, vel alteri ab Episcopo, & superiore consentus hæc facultatem concedere, cum concilium generaliter loquatur, negandum est, quia par in parem non habet imperium: neque enim Concilium voluit, nec potuit Pontificem hæc potestate priuare, sed voluit, vt nunquam à Pontifice talis commissio fieret: sic Suar. d. cap. 10. n. 4.

5. Rursus Episcopus, vel Prælati, qui possunt alijs licentiam ingrediendi concedere, & sibi concedere possunt ex causis tamen necessariis: tum quia seorsum dispensare possunt, sicut possunt cum subditis: tum quia illa non tam est dispensatio, quam vltus licentiæ à iure concessæ: tum denique quia sic decidit Greg. III. in bulla incipiente Dubius qua emergunt edita anno 1881. Decembr. 25. caueturque in dicta bulla eos debere ingredi à paucis, & senioribus associatos; & ita tradit Nauar. lib. 3. consil. tit. de statu Monach. consil. 6. alijs 9. Man. Rod. 1. 1. q. 46. regul. q. 46. art. 5. Azor. 1. p. in fin. moral. lib. 13. cap. 8. q. 9. Sanch. li. 6. sum. cap. 16. n. 25. Barbosa alleg. 102. n. 43. Extendenda est hæc doctrina ad omnes illos, qui ex delegatione habent potestatem ingrediendi ad huiusmodi ingressum absque personarum limitatione, vel cum limitatione personarum, sub quibus ipsi comprehenduntur; Hi enim possunt seorsum dispensare, sicut cum alijs, vt bene aduertit Sanch. n. 26. & 27.

6. Modus autem quo hæc licentia concedi debet præscribitur à concilio, vt sit in scriptis, vt hæc ratione rarij, maturiorique consideratione concedatur. Quocirca sine dubio existimo peccatum mortaliter, & in excommunicationem à concilio statutum incidere, qui licentia ore tenus concessa contentus monialium monasteria ingrederetur, cum postea licentiam in scriptis obtinere. Neque enim existimandum est qualitatem scripturæ tanquam rem leuem, leuissime considerationis à Concilio, & Pio V. expostulari: sic sustinet Llamas in methodo curas. in append. §. 6. in fine. Sanch. lib. 6. sum. cap. 16. n. 32. Quod adeo verum est, vt si superior generalem licentiam ingrediendi concedat omnibus illis, quos Abbatissæ, vel alius tertius ingredi necessarium esse iudicauerit, debeat in scriptis hæc concessionem facere: quia illa concessio est vera licentia pro ingressu. Secus dicendum est de iudicio necessitatis ab Abbatissæ facti; quia illud iudicium non est licentia, sub conditione, vt licentia à superiore concessa effectum habeat: ac proinde scriptura non indiget: sic sustinet Sanch. li. 6. sum. cap. 16. n. 38.

7. Hanc conclusionem limitat Llamas supra, & frater Ioan. de la Cruz lib. 1. de statu Religio. cap. 5. d. 2. concl. 3. notab. 3. Barbosa allegat. 102. num. 57. & in remissione concil. dicti cap. 5. circa finem, vt non procedat in casibus frequenter occurrentibus, & à iure concessis, quales sunt ingressus medici, confessoris, visitatoris, artificis, & similibus. Ceterum verius existimo pro his omnibus licentiam in scriptis necessariam esse, si commodè obtineri potest; quia concilium absque vlla exceptione pro casibus necessariis licentiam in scriptis requisit. Et licet ingressus medici, confessoris, visitatoris, artificis à iure concessus sit, quando adest necessitas, hæc examinare, & approbare Episcopo, vel superiori consentus competit: Præterquam quod sæpe expediet hæc licentiam aliquibus ex his ministris negare; quia suspecti sunt, alijs tamen concessa. Merito ergo in tali approbatione scriptura inerte tenere debet, vt sic cum maiori consideratione concedatur: sic Sanch. lib. 6. sum. cap. 16. n. 33. Dixi si commodè in scriptis obtineri licentia potest, vt excluderem casum, quo ex expectatione dictæ licentiæ graue damnum timeretur. Non enim lex humana cum eo rigore obligat, imo nec obligaret licentiam ore tenus expectare, si ex illius expectatione periculum esset grauis damni: sic Nauar. com. 4. de Regularib. n. 60. Graffis 1. p. decif. lib. 4. cap. 13. n. 6. Sanchez lib. 6. sum. c. 16. n. 34.

7. Sed an eo casu, quo à superiore expectari licentia nequit, debeat ab Abbatissæ expostulari, difficultate non caret: Et quidem si Abbatissæ commissi sit facultas licentiam concedendi, vt committi potest iuxta probabilem aliorum sententiam, vel secundum nostram concessa sit à superiore facultas iis, quibus Abbatissæ necessarium esse iudicauerit, certum est hæc facultatem, vel hoc arbitrium ab Abbatissæ esse expostulandum, vt sic fiat ingressus ex superioris licentia. At si nec licentia, neque arbitrium commissum Abbatissæ sit, variant doctores; an eius consensus sit expostulandus? Affirmant expostulandum esse. Man. Rodrig. 1. 1. regul. q. 46. art. 2. in fine & q. 47. art. 4. in fine 1. Sanchez lib. 6. sum. cap. 16. num. 37. Mouentur, quia credendum est prælatum pro his casibus vrgentibus, quibus consuli non potest, vices suas Abbatissæ commississe, vt sic maiori eum decencia ingressus fiat, & quoad fieri potest, lex de præmittenda licentia obseruetur. Sed contrarium verius existimo, eo quod Abbatissæ hæc facultas committi non possit, vt ex Tridentino probauimus. Et licet committi possit arbitrium, seu iudicium

